

ՄԵԾ ՅՈՒԵԼԵԱՆԻՆ

Այսօր, բովանդակ Հայութիւնը խանդավառ ոգևորութեամբ մը կը տօնէ Հայկական Տիպ ու Տառին 1500 ամեակը.

Այս աննախընթաց օրոնախմբութիւնը՝ այսօր, ամեն Հայու սրտին ու մտքին մէջ խանդոտ հռանդ մը, սէր մը կարծարծէ դէպի իրեն լեզուն. Հայը մինչև հիմայ իր տառապող գոյութիւնը պահած և մանաւանդ քաղաքակիրթ աշխարհի մէջ ալ՝ իրեն յատուկ համեստ դիրքը գրաւած է հպարտօրէն, շնորհիւ միայն իր գրին:

Այս իրականութեան առջև կանգնած՝ յաւէտ անմոռաց երջանկայիշատակ Սրբոցն Սահակայ և Մեսրոպայ մենք թողնենք, երախտագիտական զգացումներով զեղուն, այսօր, մեր մեծագոյն պարտքն է որ կը կատարենք մեր զոյգ մը պատելի նախախահարց այս վսեմ յիշատակին հանդէպ:

Ո՞վ կրնայ ուրանալ այս ճշմարտութիւնը թէ՛ ի բնէ մարդկութեան խաւար միտքը դէպի լոյս առաջնորդող և թաւալալագլոր մութ ամպերու մէջ Հայ Ազգին սուրն եղած է իր միայն Գիրն ու Լեզուն:

Այս առթիւ նրբ բովանդակ Հայ Մամուլը լայն բացած է իր սիւնակները, կրնայինք լուռ մնալ մենք՝ Մամուլի գործաւորներս (Դաշինքի գրաշարները) մեր օրհնութեան և գովաբանութեան մըրմունջները վեր առաքելէ համայն Հայութեան հետ:

Գրաշարները՝ յոգնաջան աշխատութեամբ գործելով առտուրնէ մինչև իրիկուն, Ս. Մեսրոպի այս վսեմ գիւտն է— Հայկական Տառը—որ իրեց ձեռքերու մէջ կը շօշափեն և օրապահիկնին կը հայթայթեն և արդարև անոնք իրենց երախտագէտ սրտերուն մէջ է՝ որ ամէնէն աւելի դրոշմած են այս օրուան վեհութեան խորհրդանիշերը, Հայ այբ ու բէնը:

Ահա ատոր համար է որ այսօր անոնք կը ձայնակցին ամբողջ Ազգին հետ միաբերան ըսելու «Ո՞վ երջանկայիշատակ Ս. Հայրապետք, Օրհնա՛լ ըլլայ Ձեր յիշատակը»: